

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Μεγάλωνε τὸ ξανθὸ βασιλόπουλο.

Ἡ τριανταφυλλένια Αὐγούλα τὸ χαΐδευε μὲ τὶς χρυσές της ἀχτίδες κ' ἡ νύχτα ἢ πεντάμορφη τοῦ χαρίζε τὴ διαμαντένια δροσιά του.

Μεγάλωνε, μὰ φαινότανε κουρασμένο ἀπὸ τὴ ζωὴ τὸ ξανθὸ βασιλόπουλο. Στὸ πρόσωπό του δὲν ἔλαμπε τὸ χαμόγελο τῆς χαρᾶς καὶ τὰ μάτια του ἀντὶ νὰ χαίρουνται, τᾶβλεπες στολισμένα μὲ τὰ δάκρυα τοῦ κρυφοῦ πόνου.

Βασιόμοιο βασιλόπουλο!

Ἐνοιωθε τὴν δλόχρυση Κορώνα νὰ τοῦ σφίγγη δυνατὰ τὸ μέτωπο. Τὶς δόξες καὶ τὶς τιμὲς καὶ τὰ λόγια τὰ δουρικὰ τοῦ κόσμου νὰ φαρμακῶνουνε τὴ ψυχὴ του. Καὶ τὸ χαρέμι, τὸ πλούσιο σὲ κάθε λογῆς ὁμορφιά, ν' ἀφίγη ἀναίσθητη τὴν καρδιά του.

Ἄχ, κάτι ἄλλο ποθοῦσε. Στὰ ξανθὰ ὄνειρά του ἡ χαρὰ τοῦ χαμογελοῦσε παραξένα. Ἄκουγε τὸ γαλανὸ τραγοῦδι της νὰ τὸ σιγολαλῇ ἡ Φύσις ὀλόγυρα, μ' ἀλοίμονο, τὰ λόγια δὲν ἔφθαναν καθαρὰ σ' αὐτὰ του κ' ἡ τραγουδίστρα νεραΐδα κρυβότουνα πεισματικὰ ἀπ' τὰ μάτια του. Καὶ τὸπερνε τὸ παράπονο τότε κ' ἀπελπισμένο ἄφρινε τὸ παλάτι του κνηγώντας κάποια σιὰ...

Ὁ πατέρας του, ὁ βασιληᾶς, τοῦ κάκου ἐφώναξε ὄλους τοὺς μάγους κ' ὄλους τοὺς ἀστρονόμους τῆς ἀπέραντης Πολιτείας του καὶ τοὺς ἔταξε λαγούς μὲ πετραχεΐλια γιὰ νὰ γιάνουν τὸ γυιό του. Κανεὶς τους δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὸ κρυφὸ μαράζωμα τοῦ ξανθοῦ βασιλόπουλου. Ὁ καθένας, τους ἔφευγε, κουνώντας λυπητερὰ τὸ κεφάλι.

— Πάει τρελλάθηκε τὸ βασιλόπουλό μας!

Ὁ κόσμος, σὰν ἄκουσε νὰ μιλοῦν ἔτσι οἱ σοφοὶ καὶ τρανοὶ του, ἄρχισε κ' αὐτὸς νὰ ψιθυρίζῃ:

— Πάει, τρελλάθηκε τὸ βασιλόπουλό μας!

Κ' ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ, ὁ ἀντίλαλος συνεπῆρε τὴ φωνὴ τοῦ κόσμου κ' ἄρχισε κ' αὐτὸς νὰ μουρμουρίζῃ περνώντας μὲς ἀπ' τὸ πράσινο φύλλωμα, ἀνάμεσα στοὺς λόγγους καὶ τὰ βουνά.

— Πάει, τρελλάθηκε τὸ βασιλόπουλό μας!

Περνοῦσ' ὁ καιρὸς.

Τὸ ξανθὸ βασιλόπουλο μαραινότανε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα σὰ λουλοῦδι ἀπότιστο, ἀντικρύζοντας μὲ κάποια νοσταλγία τὴ δύσι κ' ἀφίνοντας τὴ ψυχὴ του νὰ νανουρίζεται ἀπὸ τὶς μυστικὲς λιτανεῖες τῶν βραδυνῶν θανάτων, πού στὸ βασίλειμα τῆς ἡμέρας ἀνεβαίνουν ψηλὰ στοὺς κόσμους τῶν ὠραίων Ἀγέννητων...

Μιὰ μέρα βυθισμένο καθὼς ἦτανε στὴν ἀπελπισία του, εἶδ' ἓνα φτωχόπαιδο νὰ περνᾷ χαρούμενο μπροστὰ ἀπ' τὸ παλάτι του, κρατώντας μιὰ καλαμένια φλογέρα στὸ χέρι. Τὸ γελαστὸ πρόσωπό του ἐμίλησε στὴ ψυχὴ τοῦ λυπημένου ὀρηγόπουλου.

Τὸ φώναξε καὶ τὸ ρώτησε:

— Πῶς σὲ λένε;

— Τραγουδιστὴ, ἀποκρίθηκε κείνο.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνεις;

— Καμμιά. Γυρίζω τὶς χῶρες. Σήμερα δῶ, αὔριο παραπέρα, ἀκολουθώντας τὸν ἥλιο. Ποτὲ δὲ μένω δυὸ μέρες στὸ ἴδιο μέρος. Μ' ἀρέσει τὸ Ἄγνωστο.

— Καὶ πῶς περνᾷς;... πῶς ζῆς;

— Τραγουδώντας τὴ Χαρά.

— Τὴ Χαρά;—ἔκανε σὰ νὰ παραξενεύτηκε τὸ βασιλόπουλο.— Τὴ νοιώθεις λοιπὸν τὴ Χαρὰ ἀφοῦ τὴν τραγουδᾷς;

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ φτωχὸς τραγουδιστὴς καὶ στὰ μάτια του ἔλαμπε κάποια διαβατάριχη ἀστραπή της.

— Ἀλοίμονο, ἔκανε πάλι τὸ ξανθὸ βασιλόπουλο καὶ δυὸ δάκρυα ἀνλάκωσαν τὰ μάγουλά του.— Κ' ἐγὼ ζητῶ τὴ Χαρά!...

— Ἐλα τότε μαζὶ μου...

— Ποῦ;...

— Παντοῦ. Θὰ γυρίσουμε ὄλο τὸν κόσμο.

Θὰ δῆς καινούργιες πολιτεῖες. Θὰ περνᾷμε ἀπὸ κάθε μιὰ, μὰ δὲ θὰ μένουμε πουθενὰ περισσότερες ὥρες παρ' ὅσες θὰ μᾶς χρειάζονται γιὰ ν' ἀγοράζουμε τὸ ψωμί μας. Τὶς νύχτες ἀπὸ τὴ δροσιά τους, τὰ μεσημέρια ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὸ κάμα. Οἱ αὔρες, πού θὰ περνοῦν μὲς ἀπὸ τὰ πυκνά τους κλαδιὰ θὰ μᾶς νανουρίζουνε μὲ τῆς ζωῆς τὸ τραγοῦδι, πού σὰν παράπονο ἢ χαρᾶς

ξεφωνητὸ γεμίζουνε τὸν ἀέρα δλόγυρα. Ἔλα μαζί του ναῦρης ἐκεῖνο, πὸν ζητᾶ ἡ καρδιά σου.

— Νὰ λὲς τάχα ἀλήθεια;

Τὸ φτωχόπαιδο μὲ τὸ γελαστὸ πρόσωπο καὶ τὴν καλαμένηα φλογέρα στὸ χέρι, ἐχαμογέλασε.

— Ἀλήθεια λέω. Τὴ χαρὰ τὴν ἔχεις σιμά σου, μὰ δὲν μπορεῖς νὰ τὴ δῆς. Τὴν κρύβουν ἀπ' τὰ μάτια σου τὰ χρόνια, πὸν χρειάστηκαν γιὰ νὰ κτισθοῦνε οἱ τοῖχοι αὐτοὶ καὶ νὰ θεμελιωθῇ τὸ βασίλειο τοῦ πατέρα σου ἀπρόσβλητο ἀπὸ κάθε ξένο. . . .

Ἀπελπισμένο τὸ βασιλόπουλο καθὼς ἦτανε, ἄκουσε νὰ κτυπᾷ κάτι σὰν ἐλπίδα μέσα του, στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν. Καὶ σὲ λίγο οἱ δυὸ φίλοι—τοὺς εἶχε σμίξει ἡ ἴδια ἰδέα στὸν κόσμο—ἄφισαν πίσω τους τὴν παληὰ πολιτεία μὲ τοὺς ψηλοὺς τοίχους τῆς.

* *

Ὁ φτωχὸς τραγουδιστὴς ἐβγήκε ἀληθινός.

Κάθε χώρα, πὸν συναντοῦσαν, ἀνοίγε τὰ μάτια τοῦ τρελλοῦ πορφυρογέννητου σὲ κάποιον ἄγνωστο καὶ κάθε τοῦ ἡλίου ἀνατολὴ τὸν ἔφερε καὶ σιμώτερα σ' ἐκεῖνο, πὸν ζητοῦσε. Πολλὲς φορὲς ἐγύρισε ἡ γῆ γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο

καὶ μιὰ μέρα οἱ δυὸ συντρόφοι ξαναβρέθηκαν πάλι ἔξω ἀπ' τὴν παληὰ πολιτεία. Ἐκεῖ ἐχωρίσθηκαν. Ὁ φτωχὸς τραγουδιστὴς ἐτράβηξε τὸ δρόμο του. Τὸ ξανθὸ βασιλόπουλο προχώρησε χαρούμενο γιὰ τὴν πολιτεία του.

Ἐνα μικρὸ ποταμάκι, κυλοῦσε τὰ καθάρια νερά του κάπου ἐκεῖ. Ὁ ξηνητεμένος ἔσκυψε νὰ πιῇ. Στὴ γυαλιστερὴ του ἐπιφάνεια καθρεφτίστηκε τότε τὸ χαρούμενο πρόσωπό του, τὸ στολισμένο ἀπ' τὴν ὁμορφιὰ, πὸν τοῦ χάρισε ὁ κόσμος, πὸν γνώρισε. Ζαλίστηκε ἀπ' τὴν τόση του ὁμορφιὰ, κ' ἔπεσε μέσα καὶ πνίγηκε.

Τὸ ἥσυχο ρεῦμα παρέσυρε τὸ νεκρὸ βασιλόπουλο καὶ τὴν ἄλλη μέρα κάτι χωρικοὶ τὸ βρήκανε ριγμένο στὴ ρίζα κάποιας Ἰτιάς τοῦ ὄχθου, κάμποσες λεῦγες μακρούα. Δὲν τὸ γνώρισαν καὶ τῷθαψαν στὸ μέρος, πὸν τὸ ξέρασε τὸ ποτάμι.

Σὲ λίγο ἕνας μικρὸς Νάρκισσος ξεφύτρωσε πάνω στὸ μνήμα τοῦ ξανθοῦ βασιλόπουλου, τοῦ λησμονημένου περὶ κι' ἀπ' τοὺς δικούς του, Σὰν ὅμως ὁ βοριάς βογγᾷ στοὺς λόγγους δλόγυρα ὁ ἀντίλαλος ψιθυρίζει ἀκόμα μέσα στὸ πράσινο φύλλωμα τῆς Ἰτιάς τὰ λόγια τοῦ κόσμου.

— Πάει, τρελλάθηκε τὸ βασιλόπουλό μας.

ΧΡ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

